

LA CAMPANA DE GRACIA.

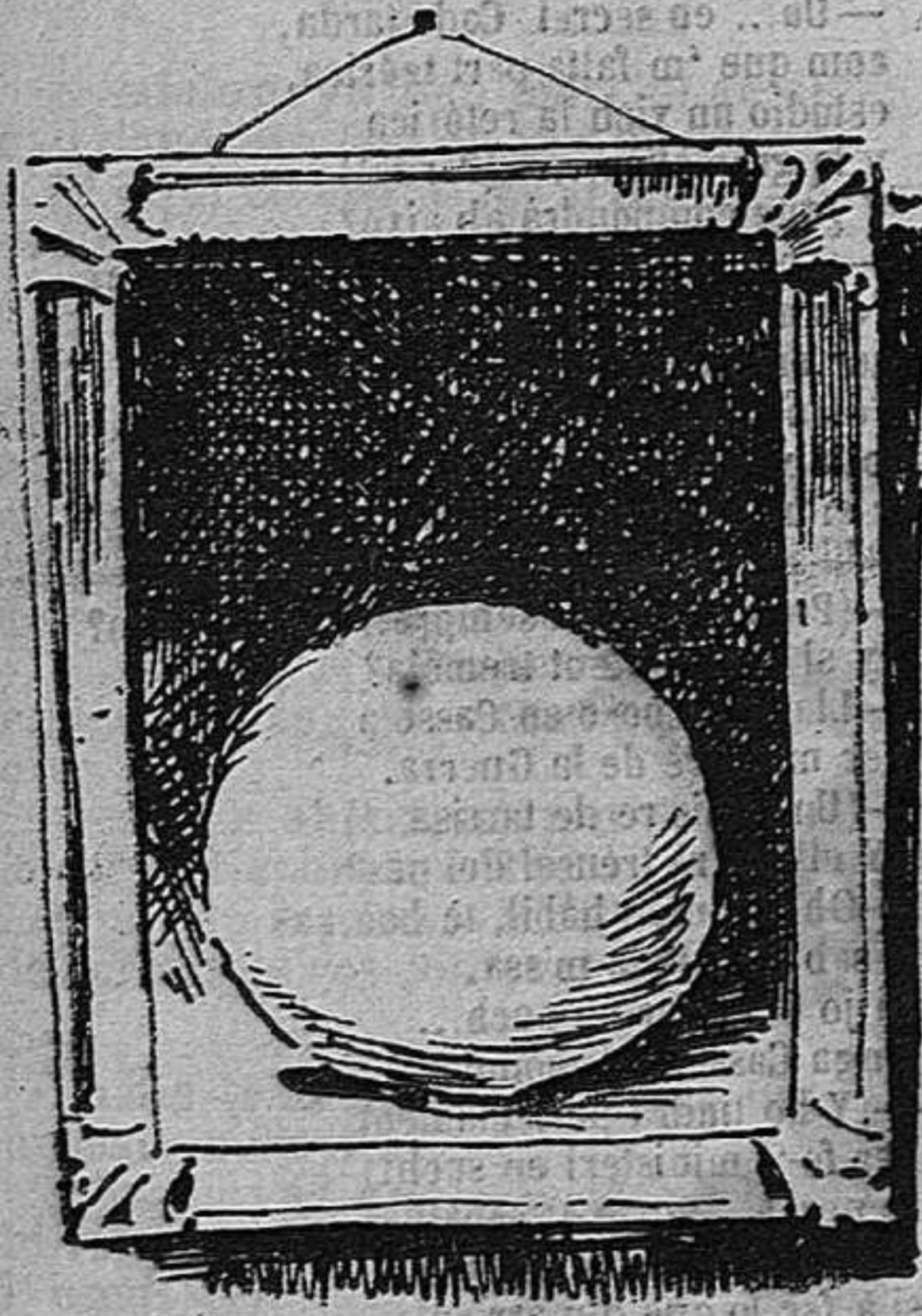
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

COSAS DE LA SENMANA.

Deyan que dintre del mirall hi havia un tio y 'ls tontos no van veure qu' era una bola.

No arribará la sanch al riu.

Per millonésima vegada, que siga la enhorabona.

CASTELAR Y MARTOS.

Los discursos d' aquests dos eminentes repúblichs, pronunciats ab motiu de la discussió del Mensatge, son massa grans perquè poguém extractarlos, y la Campana massa petita perquè poguém contenirlos en ella.

Per altra part s' han divulgat molt: s' han venut profusament per carrers y plassas; tots los periódichs diaris de Madrid y provincias los han publicat; y pochs serán avuy los qui no 'ls conegán.

Impossibilitats de publicarlos, n' aném á dir alguna cosa:

Castelar se mostra com sempre lo primer orador de Europa. Es impossible reunir en una sola per-

sona tantas y tant altas qualitats, una imaginació més vigorosa, una fluidés de llenguatge més rica, un coneixement de la política mes complert, y un amor més decidit, que per un igual se reparteix entre la democracia y la patria.

Quan parla del porvenir de la rassa espanyola, es un apóstol; quan assegura que la democracia tornarà al poder y la manera com hi tornarà, es un profeta; quan escriu ab má segura 'l programa de la democracia, lo que vol y 'l modo de lograrho, es un evangelista.

Sempre gran y sempre noble, no baixa may del seu pedestal, per barrejar-se ab sos enemichs y tombarlos agafantlos pels cabells ó fentlos la trabe-ta; prefereix tirarlos una flor; pero ho fá de tal manera, que al mateix temps que 'l olfato percibeix l' agradable perfum, la pell tren sanch ferida rudament per las espinas.

En son últim discurs, no sols ha atacat al gub-ern; ha atacat ademés cosas més altas, y las ha atacadas ab foch d' artillería; algú ha cregut que gastava pólvora en salva; després s' ha vist al con-templar las bretxas, que dintre del canons hi ha-va bala.

Castelar ha demostrat que no sols era 'l rey de la tribuna, sino un dels pochs homes polítichs que hí veuhén clar. Ha senyalat allá hont anava y ho

ha dit molt clarament: á restablir la constitució democrática del 69 ab las modificaciones necessa-rias; á fer que la democracia siga primer de tot amant de la ley fins á rendirli culto; á agermanar lo progrés ab l' ordre; lo moviment propi de todas las societats adelantadas ab l' estabilitat; á lograr que todas las classes pugan viure dintre de la de-mocracia; després d' aixó á consagramos tots á la grandesa d' Espanya, conquistantli 'l siti dintre del concert universal, que l' hi ha trassat la seva historia y que las sevas aspiracions l' hi indican.

Martos també ha fet un discurs magnífich.

Es innegable que l' ilustre orador demócrata té una paraula clara, granada, incisiva, punxant y molt intencionada.

No hi ha un sol párrafo en lo seu discurs que no talli ó no punxi. No té la sublimitat de Castelar; pero té la forsa de un atleta, y 'ls punys d' un héroe.

La situació conservadora, quan ell parla 's queda petita: las estocadas de 'n Martos van sempre al cor, y no té commiseració del seus adversaris.

Aixís com en Castelar fá grans síntesis, es á dir, grans resúmens; en Martos, armat del bisturí, ana-lisa á la situació membre per membre, y talla des-

apiadadament, y destrossa ab má vigorosa, y fins quan troba l' os, lo ratlla. Es un analítich incansable.

Martos ha fet declaracions importants. Ell també vol la constitució de 69 ab las modificacions necessaries. Ell mateix ho ha dit: los uns la pendrán com á terme del seu viatge; los altres com á punt de descans; los més adelantats com á medi de seguir endavant.

Tenim donchs qu' en Martos y en Castelar se donan las mans: tots dos volen lo mateix: la Constitució del 69 en la forma expressada.

¡Enhorabona!

Y are, si vostés me dihuen: «Pero ¿com vol conquistarla en Martos? ¿Com vol conquistarla en Castelar?» jo 'ls respondré:

Deixinse dels medis; lo fet es tenir un objectiu; y l' objectiu existeix, l' objectiu l' han senyalat los dos oradors de la democracia. Devegadas los exercicis per pendre una posició s' han de dividir.

Aixís donchs, cada hù, á la véu dels seus gefes, y ¡avant!

P. K.

¡OH...!

Burgit, picament de péus, interrupcions, parauladas, riallas, crits, campanadas, mormulls, confusió de véus.

- ¡Que fassin callá á n' aquell...!
-¡Ja 'm vindrá á tancar la boca!
-Perque 's fica hont no l' hi toca...!
-¡Que calli aquet...! ¡Que calli ell...!
-Nang, nang, nang! Ordre, senyors...!
-¡Ells, ells que m' interrompeixen...!
-Las paraulas ho mereix...!
-Los principis destructors...!
-Dich lo que puch y 'l que sèl
-No diu res que sigui exacte...!
-¡Fora...! ¡Una explicació al acte...!
-Aném molt mal!-Aném bé...
-Aixó es riure's de la fam!
-Aixó es surtirse del cas!
-¡Què calli!-¡Fora!... Zis, zas... pataplám... y pataplám.

¿Que son tants crits, tan coratje, tants gestos, tans disharats...?
-Un congrés de diputats que discuteix un mensatge.

J. F. G.

CASTELAR vá contestar á la felicitació que pel seu discurs varen dirigi-li 'ls periódichs democrátichs de Barcelona, ab lo següent telégrama.

«Sr. Director de la CAMPANA DE GRACIA:

«Agranelxo las felicitacions que hi rebut de la Gaceta, de la Publicitat, y de la CAMPANA DE GRACIA, perque 'm demostran haver correspost á la confiansa dels meus electors de Barcelona, interpretant en las Cortes son pensament.—Emilio Castelar.»

Lo Sr. Fabié, es aquell célebre corresponsal del Brusi que 's firma ab una A, inicial de Ase.

Lo Sr. Fabié quan fá discursos alaba al govern, y quan escriu cartas lo combat. Algunas vegadas en las cartas ell mateix se dona bombes.

Aquest polítich eminent procedeix de la respectable classe dels apotecaris. De modo que:

De l' un y l' altre costat sempre ensenya 'l seu batisme; quan escriu fá un sinapisme y quan parla fá un pegat.

Ha arribat de Andalucía 'l nostre país Sr. Arcas, que es un guitarrista que ningú l' hi passa la mà per la guitarra.

No 'ls diré res més, sino que vá deixar als andalusos pati-difusos y entusiasmats.

Días endarrera vá morir D. Joseph Serrallara, pare de nostre estimat amich D. Gonzalo Serrallara.

D. Joseph Serrallara que militava en las filas democráticas havia sigut durant la revolució tinent d' Arealde de Barcelona y Diputat provincial.

Acompanyém en son dolor, á sa apreciable familia.

Avuy dissapte, en lo teatro del Jardí Assiátich s' estrenará un quadro dramátich y una pessa, titolats respectivament «La creu del terme y Un mestre per segons fins», originals de D. S. Gomila, col·laborador de la Campana, L' hi desitjem un éxit.

Un periódich local ha esplicat un cas de un capellá, que vá fer un viatge pel carril de la costa, sol ab una noya: que un vá estar mirant per una escaleta, y que vá veure....

¡Mirin qu' es molt! Jo 'ls clavaria á presiri. No als capellans que fan viatjes sols ab una noya, no, Déu me 'n quart. Al que miran per una escaleta.

¡Vaya una impertinencia! ¿Qué no hi ha 'ls ulls de Déu que ho veuben tot?

Diumenje passat á la funció gimnástica taurina va anarhi més gent que 'l diumenje anterior.

Per demá 's prepará ademés de la penúltima aparició dels gimnastas Colleen, Nestor y Venoa, una gran corrida de burros, montats por jockeys, que si no han vingut d' Inglaterra, sempre qu' enmatlleuin diners y no 'ls tornin, tindrán inglesos.

Hi haurá toros picats ab burros y banderillejats ab bistells.

Dos denúncias: La del Diari Catalá y la del Cardoner de Marresa.

¡Ab quin gust veuriam que tots dos periódichs ne surtissen ab las costellas sanceras!

En Martinez Campos sempre que pot fa un discurs.

¡Que hi farém! L' hi pega per aquí.

En Martos vá dirli: «Home, vosté que sense entendre en política, vol ser president del govern, ¿qué diria si jo, Cristino Martos, me posés al frente de un exercit de 200 mil homes, y sense haverme 'n vist may de més frescas, me 'n anés á atacar als prussians?»

Verdaderament, la pell se 'ns tornaria de gallina, com ara se 'ns hi torna, al pensar que 'l general Martinez Campos se troba al frente de la nació.

Los diputats ministerials catalans van votar en favor del Mensatge.

Pero volian esplicar lo seu vot dihent que no aprobavan la gestió financiera del govern; y 'l reglament no 'ls ho vá permetre.

Sempre aficionats á encendre un ciri á Sant Miquel y un altre al dimoni.

Sols que al anar á encendre 'l ciri als electors, lo president vá apagarlo, movent lo reglament.

Si verdaderas ganas haguessin tingut de censurar la gestió financiera del govern, podian presentar una enmienda en aquest sentit y discutir-la ab tota la amplitut necessaria.

Y no van presentarla. D' aquesta manera quedan bé ab lo govern, y 's pensan quedar bé ab aquesta Catalunya que 's mor' de gana, ab l' industria decayguda.

Ab aixó últim s' enganyan.

Lo Cardoner vá tenir l' honra de veure's denunciat per un diputat de la nació, un tal Sr. Martinez.

Y aquest Sr. per denunciar al periódich vá dir: «Yo no diré magníficas vaciedades, como las que han dicho los oradores que han tomado parte en la discusion pendiente.»

Aquestas vacietats son las que 's refereixen als oradors que han pres part á la discusió del mensatge.

A més de 'n Martinez Campos, ja tenim un altre Martinez célebre.

A Madrid continuan descubrintse carpetas falsas en la Direcció de la Deuda.

Y á un senyor que anava á cobrar una carpeta boaa, van detenirlo, y entre mitj de dos polissons van portarlo en presencia del Director de la Deuda.

Aixís es tot lo d' Espanya: pèls honrats, molestias; pèls falsificadors, ancha es Castilla.

Un periódich francès diu que 'l príncep de Gales vá declarar, que 'l ex príncep imperial hauria sigut un excelent soberà.

No 'n fassin gran cas, d' aquest judici, diu un

periódich: l' heréu del trono de Inglaterra, entén més en materia de noyas bonicas, que en homes de govern.»

¡Qué burros son certs lladres! Roban lo poble de las Llosas, y 's fican á Fransa. Naturalment arriban á Fransa y 'ls pescan. Si no s' haguessin mogut d' Espanya, encara diriam: «No han podido ser habidos.»

UNA ENTREVISTA.

ESCENA CÓMICA REPRESENTADA AB EXIT EN LO PRIMER TEATRO DE MADRID.

(Una sala aristocrática: molt fausto, pompa oriental, un vestit de g neal, está estudiant la gramática.)

-¡Pam, pam, pam! Se pot passá? - (Passá?... No massa...!) Endavant!

-Saludo al... gran capitán. -¡Ah, es don Antoni! ¿Com l' hi vá?

-Jo... per ara vaig marriant, lo qual avuy gran cosa es... ¿Y vosté?... ¿diu que al Congrès

está... bellugantse en gran? - (Ja 'u veig: ve á riurer's de mí...!) Si vol que l' hi sigui franch,

temo molt més á un sol blanch que no á un exercit mambí Aquells al menos son homes

que 's deixan catequisá; pero... ¿aquestos d' aquí?... ¡Cá...! - Si, aquests tenen malas bromas.

Pero, bé, ¿que pensa fè? - Jo? No hi pensat en ma vida... - (Aixó si que no es mentida...)

¿Cóm? ¿Ni un pensament no t'è? - Un... en secret Cada tarda,

com que 'm falta part teórica, estudio un xich la retórica y la gramática... - (Parda!)

Y ¿que compondrá ab aixó? - ¡Com que al Congrès se me 'n riuben

dels meus discursos, y diuben qu' en Salamanca 'm fa pó!... Tenint més coneixements

tot aixó no 'u podrán di, y si hi ha algu que 's riu de mí,

l' hi sabré ensenyar las dents. - (Pron que 'n fa sempre!) ¿Y si s' erra?

¿y si 'l seu talent tremola? - Llavoras poso en Casso a

per ministre de la Guerra. - (Un ministre de tarrisa...!) ¿Y ell podrà treurel del pas?

- Oh! Es molt hábil, té bon ras y sab bé tota la m'ssa. Si jo sol tirar no puch... vinga Cassola al moment.

- (Y ho tindrà perfectament per fe 'l ministeri en such!) General... vosté s' espalla;

la oposició que 'è es viva; si á fer lo que diu arriba,

no la podrà teni á ratlla. Vos'è alenta al enemich,

s' embolica horriblement; quan sigui al darrer moment,

¿qui 'l treu d' aquest embolich? - En cert cas la boca calla:

si massa burxat me veig, mano 'l Congrès á passig;

una espasa tot ho ta la. - (Uy! ¡quin home més fogós!

¡ja no 's r'orda de mí!) Y si se se obrar així

troba un recurs poderós? - ¿Com? ¿Hi ha algu avuy dia á Espanya

més fort, més potent que jo? - Si que hi es... Un servidó... - ¿Vosté? Don Antoni... s' enganya.

- ¿Que m' engan' o? Pues adios... No miraré que s' atasqui;

quan se senti picor, rasqui. - Ah!... perdoni! (¡Qu' es furios!)

Segui y diguin que 'm proposa. - Ja veurá; es lo més senzill,

Vosté no tem lo perill... t'è voluntat poderosa...

Jo fa temps vaig olorar que 'm venia molt que fè,

y 'l vaig fe vent á vosté. Ara vosté ha de durar

fins que passi 'a tronada: defensa 'l lloch sense pò

y quan sigui la ocasió me fa pnesto altr' vegada.

- ¿No vol fe me? - No, senyó.

- ¿No vol fe me? - No, senyó.

- ¿No vol fe me? - No, senyó.

- ¿No vol fe me? - No, senyó.

- ¿No vol fe me? - No, senyó.

- ¿No vol fe me? - No, senyó.

—Y vosté ¿que m' assegura?
 Jo? Entretant que vosté dura
 l' ajudo ab resolució.
 (¡Crech que ja s' ho va empassant!)
 —(Dich que sí... y 'l despedeix.)
 Don Anton, mani; 'l segueixo...
 —(¡Ja es men!) ¿Sí? Donchs endavant.
 Ja sab ben bè á qui s' entrega!
 —Abur... Ara molta manya!
 —(Aquest general m' enganya...!)
 —(Aquest gerxo me la pega...)

Y mentres l' un va á marxá
 y l' altre s' assenta bè,
 lo que marxa fa:— ¡jé, jé!
 y 'l que s'en fa:— ¡ja, ja, ja!

C. GUMÁ.

MENTRES los honapartistas feyan á l' iglesia de Sant Agustí 'ls funerals del ex-princep Napoleon, vá entrar un colom al cor.
 —Miracle! van cridar los honapartistas.
 —Es l' ánima del princep deyan uns altres.
 Un' ánima en forma de colom?.. Féula ab arrès.

Pèl demès: ¡quina degeneració!
 Avants lo símbol del honapartisme era: una àguila.
 Are será un colomí.
 Al menos d' aquest colomí podrán dir que si no té l' exercit, en cambi tè canons.

A Salobrenya han mort al arcalde; á Gilet l' hi han donat un fart de llenya.
 D' aquí en avant los arcaldes no presentarán la dimissió del sèn cárrech.
 Demanarán l' indult.

Ja saben que 'l kédive d' Egipte vá ser destituit, per la senzilla rahò de que no podia pagar los deutes que tenia.
 Un periódich italiá 'l representa despedintse dels sèns amichs.
 Al lluny s' aixeca la massa enorme de las Piràmides formada per grans pilots d' or, y al dessota, diu:
 —«Jo 'us abandono, amichs mèus: m' hi obliga la calor. No obstant recordeus de que de desde lo més alt de aquestas Piràmides, quaranta milions de acreedors vos contemplan.»

Lo dia 16 la societat antiga del Carme vá donar un ball molt lluit.
 A las noyas que ván ballar lo ball de socios las hi ván regalar una agulla imperdible de plata ab l' escut del Carme d' or y un ram de violas.
 —¿Qué buscas nena? l' hi preguntavan á una noya que anava desalada de un cantò de salò á l' altre
 —Busco socio;
 —¿Y si no 'n trobas?
 —Llavors estich perduda, porque 'm quedo sense imperdible.

Una conversa:
 —Avuy no 'hi pogut aclucar l' ull en tota la nit, deya un conservador.
 —¿Y aixó? ¿Qué t' ho ha impedit? l' hi pregunta un amich. ¿Lo vent? ¿La pluja? ¿'ls mosquits?
 —No; 'l malehit discurs de 'n Castelar.
 —¿Qué diu aquest discurs?
 —Si vols que 't diga la veritat, ni siquiera hi volgut llegirlo.

Un venedor de periódichs, en lloch de cridar: «El discurso integro pronunciado por D. Cristino Martos,» deya:
 «El descurso entero prenuunciado por D. Celestino Marcos.»
 De segur que si l' hi haguessin fet dir aixís, ho hauria dit bè.

Costums dels zulús: las trech d' un periódich inglés.
 Los zulús creuben ab lo Sér supremo; pero respecte á la vida futura 'n tenen una idea molt vaga. No pregan sino quan estan malalts.
 Hi ha alguns farsants que s' atribueixen la virtut de fer ploure durant las grans sequías. Si la proba

‘ls surt bè, s' atribueixen tota la gloria; si ‘ls surt malament donan la culpa al pecats del poble.
 Son molt lògichs: un missioner tractava un cop de convertir á un gefe, y més que de Dèn tot poderós, l' hi parlava de la por qu' hem de tenir al dimoni.
 —¿Quí es lo dimoni? preguntá 'l zulú.
 —Es l' encarregat de desbaratar totas las bonas intencions de la Divinitat envers los homes, va respondre 'l missionista.
 Y 'l zulú, ab un judici clar y rápit vá observarli:
 —¿No m' havèn dit que Dèn era bo y tot poderós? ¿No dihén també que 'l dimoni s' esforça porque no 'ns convertim? Llavors me sembla que lo primer que hauriau de fer, seria pregar á Dèn que convertís al dimoni, y aixís, respecte á nosaltres vos estalviariu molta feyna.

Lo Sr. Goteras s' ha separat de la societat d' ayguas del Llobregat.
 Ha obrat santament.
 ¡Qué s' hauria dit de una societat d' ayguas que avants de funcionar ja tenia goteras!

Un professor de la universitat de Padua ha trobat la manera de petrificar la carn humana.
 Aixó permet á un hom guardar á casa sèva 'ls restos de las personas que 'ns son volgudas.
 Per exemple: se 'us mor' una tia que 'us deixa una fortuna, y en just agraument fen petrificarli un dit y 'l convertiu en un punyo de bastó.

Pero are que hi penso: avans que 'l professor de Padua, ja hi havia á Espanya qui 'ns petrificava de viu en viu.
 No cal sino ser periodista y que 'l fiscal denuncihí 'l periódich.

Han disminuít los fondos del port de Alicant.
 Ab una situació com l' actual, no n' hi ha pron ab que disminueixin los fondos dels contribuyents.
 Fins los fondos dels ports disminueixen.

Las últimas sessions del Congrès s' han celebrat ab gran acompanyament de campaneta de la presidencia.
 ¡Quina feynal! ¡Quina llástima! Y sobre tot ¡Quin mal gust musical!
 ¿No seria millor que 'l Sr. Ayala en lloch de ser artista campanólogo, 'ls acompanyés ab la bandurria?
 Al ménos aixó seria més espanyol.

A Castellò de la Plana ván á construir un geni.
 Sr. Martinez Campos: vosté que no 'n tè, digui que n' hi fassin un.

—Al últim deya un imperialista, 'l partit honapartista acaba de donar la Fransa al príncep Geroni Napoleon.
 —Si, responia un republicá: es lo mateix que si jo l' hi dignès:—¿Véu la leontina d' aquell senyor que passa?
 —Si.
 —Donchs jo l' hi regalo, junt ab lo rellotje, vá-gi'ls á pendre.

Ha jurat lo carrech de diputat un tal Sr. Baston.
 L' Ayala vá agafarlo desseguida.

A Mallorca un capellá vá insultar á una feligresa ¡may dirian perquè?
 Perque dnya sabatas blancas.
 Ja 'm figuro jo aquest capellá mirant le peu de las xicotas.

Paraulas del Sr. Fabié:
 «Lo qui vulga menjar que treballi.»
 Paraulas nostras:
 «Y 'l que vulga menjar sense treballar, que busqui una plassa de Conseller d' Estat.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1.ª XARADA.—Martos.
2. ENDEVINALLA.—Porta.
3. ACENTÍGRAFO.—Congrés Congrès.
4. MUDANSA.—Pega paga paga.

5. GEROGLIFICH.—Deu dona fabas á qui no té caizals.
 Han endavinat totas 5 solucions Marieta de Tortellá, J. P. R., Incognit y Pau de las Pessigollas; n' han endavinadas á Cirineu, Pere dels timbals y N. J. Siculérat; 3 Andrinópolis y Mister Broquil; 2 Joan de las Cantimplaines, Palitroques y Bocanegra y 1 no mes Aloy, Aleix y C.ª

XARADA.

I.
 Tres hu vaig á Quatre prima;
 ans pasaré á Hu dos quarta
 y sent fora, alguna carta
 escriurè á la pobre Quima.
 Y quant torni buscaré
 ficarme en lo meu total
 per veure si un capital
 en poch temps ferme podré.

J. GRANOLLERS.

II.
 Hu dos, tres quart, la total,
 mes son tres, será fatal.

T. PELLIS.

ANAGRAMA.

Tot al mon vé la criatura
 la tot en la mar s' está:
 Fiantme de la ternura
 de tot dona, 'm vá enganyá.

UN NOVICI.

ENDAVINALLA.

Sens tenir camas camina
 sens tenir lengua enrahona
 de vegadas es alegre
 y altres porta malas novas.

PAU CORNADÓ.

CONVERSA.

—Ola, Pau!
 —Adios, Pep!
 —Ahont vas ab tau farsell
 —Busco á un que no se ahont s' está y l' hi porto aquestas pessas.
 —Trenca de carrer y á la primera porta hi trobarás lo que tú buscas y aeabém de dir.

TIFRNO DEL BOGATELL.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats horizontal y verticalment donguin una suma de 35.

FRA-DIÁVOLO.

TRENCA CLOSCAS.

Ab aquestas dos paraulas formar lo nom d' un amohino d' en Martinez Campos.

TIXA XICH DE M. DE R.

GEROGLIFICH.

• • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 +
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 +

SARGANTANA.

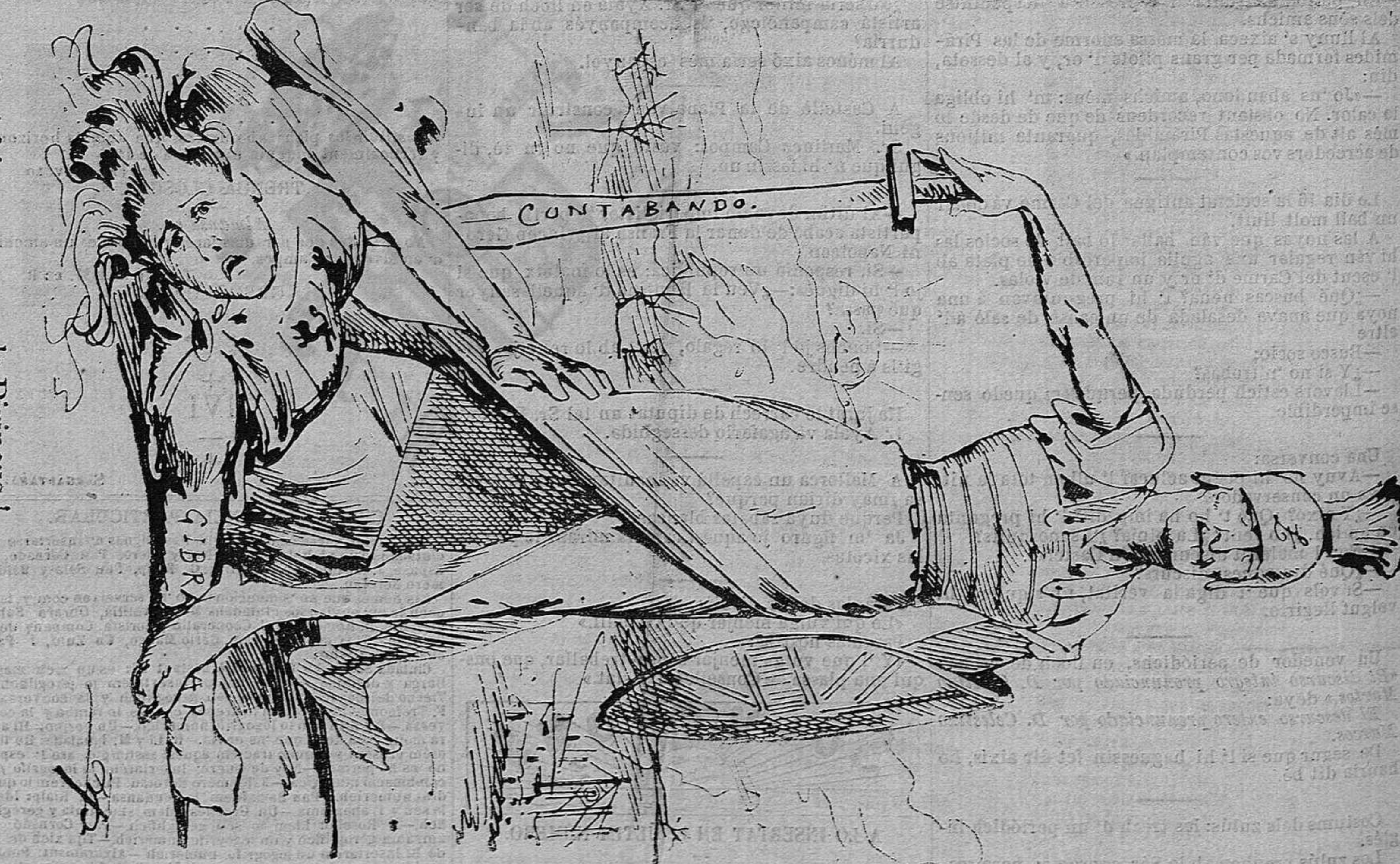
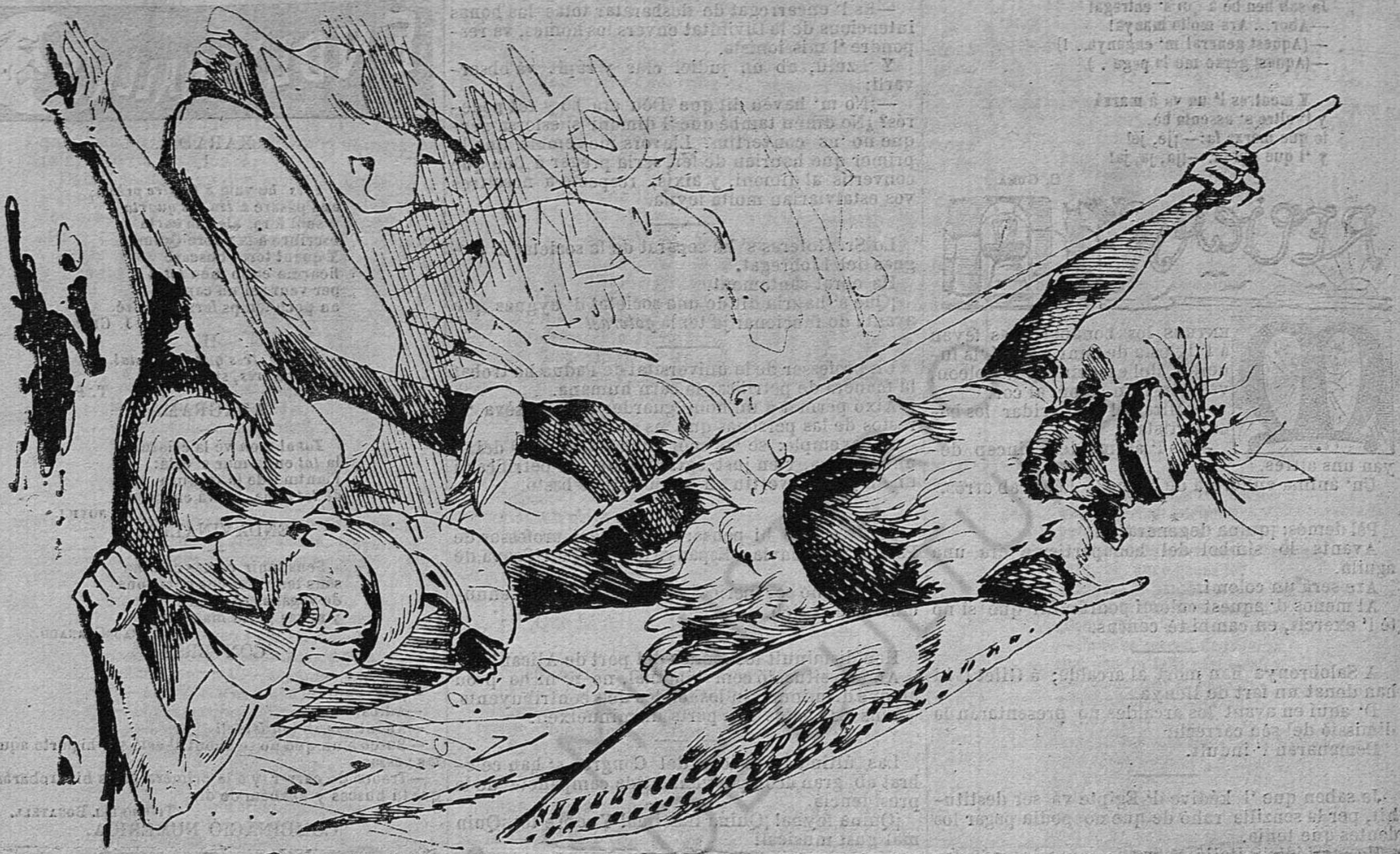
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Tija xich de M. de R, Nef y Clero, Pau Cornadó, S. Espasa, J. Roselló, Un Urgellés, C. Rialp, Pau Sala y Baldomero Borotau.
 Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Mitja ermilla, Obrera Sabadellense, B. Rome y M. C. Cooperatiu y Corista, Company de la Campana, Teixidó, O. Nairam, Carlo Mango, Un Zulú, J. Pascual y G. y Castor.
 Ciutada Sasac: La fábula está bastant bé: es un xich massa llarga y diuñida.—Ordep Lojup: Insertaréu lo jerooglífich.—Tierno del Bogatell: Idem lo seu jerooglífich y la conversa.—F. Trofnom.—Publicaréu lo trenca-closcas, lo rombo y la conversa.—B y fit: Idem lo logogrifo numérich.—Un borinot: Hi anirà molta cosa de lo que 'ns envia.—R Ll y M: Igualada: Ho tindréu present per quan tractém aquest assumpto: are l' espay no 'ns ho permet.—Noy de suere: Insertaréu lo logogrifo y la combinació numérica.—Baldomero Borotau: Publicaréu lo quadrat numérich.—Pau Sala: Idem la mudansa.—C. Rialp: Idem lo seu y l' anagrama.—Un Urgellés: Idem sinonimia y gereglífich.—J. Roselló: Idem lo seu jerooglífich.—Pau Cornadó: Hi anirà un jerooglífich y un logogrifo numérich.—Tija xich de M. de R: Insertaréu un logogrifo numérich.—Aixoramut: Publicaréu conversa y trenca-caps.—F. Ll y B: Publicaréu alguns epigramas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

! Tant de hò que fòs veritat allò de que l' Africa comença als Pirineus !